

Maria Holtzhauser este omul care a depășit pe rând condiția umană, socială și boala. S-a născut într-un sat din județul Suceava, la câțiva km de Mălinii lui Nicolae Labiș. A venit pe lume din flori (preferă să spună așa, decât dintr-un păcat).

În buletinul său (modelul vechi) în dreptul tatălui era o linie, iar în acte se scria fiica lui Natural, ceea ce îi dădea un disconfort teribil. Pe parcurs s-a gândit că așa începe traiectoria vieții unui prunc special. Maria Holtzhauser se ghidează după deviza De profesie OM. Asociația Maria Holtzhauser a devenit sensul ei de a trăi frumos, de a sădi culoarea în suflete și în locuri unde puțini alții ajung. La cei năpăstuiți și bătuți de soartă.

Tot ceea ce face, este din iubire pură, spunând că acest lucru nu doar contează, ci este chiar secretul reușitei. Nu există categorii anume pe care să le sprijine asociația, marele regret al celor doi soți fiind că nu pot ajuta pe toată lumea. Au pornit de la câteva familii nevoiașe și un copil special, autist, iar acum au cinci județe unde se implică în proiecte sociale dar și educative, încercând să diminueze rata absenteismului și a abandonului școlar. Nici bătrânii nu le sunt străini.

Au preluat un azil din județul Giurgiu, care de la 17 are acum 48 de beneficiari și l-au transformat în doi ani într-o casă adevărată. Au și multe satisfacții, dar și preocuparea de a le asigura cele necesare. De la suplimente de hrană, la medicamente, consumabile, scutece, detergenți, fiecare caz marcându-i într-o oarecare măsură, multe momente ajungând să fie de neuitat în lupta lor pentru a ajuta și a fi acolo, pentru oameni.

Maria Holtzhauser simte iubirea oamenilor în fiecare zi. Se bucură de ea dar asta o și obligă și își dorește să nu dezamăgească vreodată. O doare fiecare neputință și are un nod în gât de câte ori refuză vreun caz, deoarece nu dorește să preia cauze cărora nu le-ar putea face față. Își cunoaște limitele și vrea să ajute cât poate, dar cu susținere pe termen lung, pentru asociație fiind foarte important acest aspect. Este un model pentru mine de foarte mulți ani.

În acest an mi-a devenit colaborator, partener și consultant. Despre aceste lucruri și despre ea, Maria Holtzhauser a acceptat să răspundă astăzi, la câteva întrebări, în cadrul interviului acordat Publicației "Independența Română - Independența prin cultură", revista Fundației Literar - Istorice Stoika.

Maria Petrescu: Cum începe povestea dumneavoastră?

Maria Holtzhauser: Povestea mea a început acum peste 57 de ani. M-am născut din păcat nu din dragoste. Cea care m-a adus pe lume, avea puțin peste 16 ani. Fusese victima unui abuz. Aveam 900 de grame la naștere.

M.P.: Cum a fost copilăria dvs? Îmi puteți povesti un episod care v-a marcat?

M.H.: Acasă am stat doar trei ani. Locuiam într-un bordei, fără lumină electrică, fără pardoseală. Dormeam după sobă. Apoi am ajuns la orfelinat. Acolo mi-am petrecut copilăria. Greu a fost dar am răzbit. Dorul de bunici îmi ardea sufletul. Apoi s-a domolit ca în final să-mi placă mai mult la cămin. Cred că episodul care m-a marcat cel mai tare a fost chiar ziua în care am fost adusă la orfelinat și

abandonată. E o experiență care te marchează pe viață.

M.P.: Ați rezistat o copilărie întreagă în orfelinat. Cine este Maria, copilul de astăzi?

M.H.: Maria, copilul de astăzi este fix cel care nu a putut să se bucure liber de copilărie. Este cea care se joacă cu copiii sărmani, care îi îmbrățișează și iubește, care se bucură de lucruri mici. Nici eu nici soțul meu, nu am avut jucării când eram mici. În primii noștri ani de voluntariat, când primeam jucării, le întindeam pe jos și ne jucam noi întâi cu ele apoi le dăruiam. Toate treceau întâi prin casa și sufletul nostru.

M.P.: Doamna Maria, înțeleg că suferințele personale depășesc orice imaginație, și-mi dau seama că mulți orfani ca dumneavoastră au trăit momentele astea. Pe dumneavoastră ce v-a afectat cel mai mult?

M.H.: Sunt multe lucruri care m-au afectat. S-ar putea crede că abuzurile de orice fel sau bătăile ar fi fost pe primul loc, dar nu este așa. La un moment dat te obișnuiești cu loviturile fizice și nu te mai doare. Dar când ți-e schilodit sufletul, e cumplit. Pe mine m-a durut cel mai mult, ignoranța. Nu contai ca și ființă. Erai un dosar, o statistică nicidecum un copil.

M.P.: Ați trăit și momente neplăcute în viață, v-au lipsit prima zi de școală, serbările, ziua de naștere... Cum erau pe vremea aceea?

M.H.: Prima zi de școală era perfectă. Aveam toți uniforme noi și nu ne deosebeam de restul. Poate doar stresul de a găsi un loc cu flori de unde să rupem câteva pentru doamna noastră învățătoare.

Serbările erau multe pentru că Inspectoratul trebuia să vadă activitatea de la cămin. Așa că trebuia să ne jucăm adesea rolul de copii fericiți, bine educați, cărorora nu le lipsește nimic. De fapt, era doar o mascaradă. Noi eram goi și pustiți de iubire, alint sau ceea ce însemna un cămin adevărat. Zilele de naștere treceau neobservate. Ani în șir nici nu am știut când am venit pe lume exact.

M.P.: Când ați fost vulnerabilă?

M.H.: Vulnerabilă am fost când am ajuns la liceu. În alt oraș, în alt colectiv, cu alte cadre didactice. Când au aflat că sunt de la orfelinat, am devenit ținta multor umilințe. A fost cea mai grea perioadă. Atunci am înțeles zicala - "E rău cu rău dar e mai rău fără".

M.P.: Când ați spus cuiva „am nevoie de tine”? Când spune un copil abandonat „am nevoie de tine”?

M.H.: Un copil instituționalizat are mereu nevoie de cineva alături. Pentru că deseori, doamnele își lăsau sufletul acasă, găseau mai degrabă înțelegere la bucătărese sau supraveghetoare, adică cele mai simple femei dar cu inimă bună. De cele multe ori, cu ochii spre cer, lui Dumnezeu îi spuneam asta. Parcă și El se uita prins cu altele, în altă parte.

M.P.: Ce a însemnat viața în orfelinat? Privind înapoi a fost o experiență, o provocare sau o traumă?

M.H.: Viața la orfelinat împarte viețile - unele se pierd, nu rezistă șocului sau traumelor iar celelalte se călesc. Eu am făcut parte din a doua categorie. M-a schimbat total. Întâi am fost la pământ ca mai apoi să mă ridic puternică și pusă pe fapte mari. Alegând

dintre cele trei variante, da, a fost o provocare. O parte din suflet însă nu se va vindeca niciodată.

M.P.: Ți-ai răspuns vreodată la întrebarea: de ce crezi că au renunțat părinții la tine?

M.H.: Tată nu a existat în viața mea altul decât bunicul. Erau bătrâni, și el și bunica, neputincioși. Iar mama era un copil. Ar fi trebuit să renunțe la ea așa că a ales să renunțe la mine.

Nu era pregătită să crească un copil. Dumnezeu știe ce prăpăd a fost în sufletul ei. Să răspund punctual, m-am întrebat cum de a putut bunica să mă dea. La noi în zonă e o vorbă - mai pui o cană de apă în plus la ciorbă... Glumesc. Erau atât de săraci încât nici nu aveam ce mânca.

M.P.: Cum ați cunoscut-o pe mama? Ce ați simțit despre ea?

M.H.: Pe mama am cunoscut-o târziu. Eram prin clasa a cincea. Am fugit de la cămin, acasă. Nu a fost o întâlnire frumoasă. Din contră, am apărut într-un moment foarte prost. Abia intrase într-o relație iar bărbatul acela, probabil, nu știa că are copii. Așa că, furioasă la culme, mi-a tras o palmă. Mi-au ars o vreme obrazii dar am iertat-o. Am simțit pentru ea mereu milă și compasiune. Și multă toleranță.

M.P.: Cum ați pedepsit-o? Credeți că a înțeles pedeapsa? Că și-a asumat-o?

M.H.: Da, eu am pedepsit-o, iubind-o. Și asta a făcut-o să se căiască. La ce bun reproșuri și ură? Nu-

și aveau rostul. Dar iubirea celuilalt, chiar neîmpărtășită, te obligă să îți revizuiești atitudinea. Te măgulește dar te și doare. Sunt convinsă că a înțeles și apreciat, modul meu de a aborda relația noastră. Astea au fost posibile însă după moartea bunicii. Abia atunci am putut să mi-o strecor în suflet.

M.P.: Ce a fost bunicul în viața dumneavoastră? Crezi că a reușit să vă schimbe destinul?

M.H.: Bunicul pentru mine a fost tot. De la cel care mi-a dat numele lui la cel mai bun tată din lume. Era cel mai onest și mai bun OM. Empatiza cu toată lumea. Era respectuos și săritor. Dădea sau împărțea tot. El mi-a fost primul mentor. Prezența lui în viața mea, chiar și perioada aceea scurtă, mi-a modificat sigur traiectoria dar și destinul. Bunicul era făcut dintr-un aluat absolut special.

M.P.: Îi puteți ierta pe cei care au fost răi cu dumneavoastră?

M.H.: I-am iertat de mult. Iertarea este în primul rând pentru sine, să nu îți otrăvești sufletul cu ură. Apoi e pentru celălalt, să închei cumva experiența și să treci la următorul nivel.

M.P.: Sunteți printre puținii învingători. Prin câte ați trecut, greu găsim oameni ca dumneavoastră. Ce sfaturi le oferiți celor care au experiența unui abandon și a unui orfelinat?

M.H.: Dacă nu găsesc ajutorul și sprijinul de care au nevoie, la cei din jurul lor să nu abandoneze lupta. Să caute adânc înlăuntru. Fiecare are acolo un filon.

Eu am fost o vreme singura care am crezut în mine iar asta mi-a dat forță să reușesc.

M.P.: Credeți în puterea exemplului? Au existat de-a lungul timpului persoane care să vă influențeze parcursul?

M.H.: Cred în puterea exemplului din tot sufletul. Au existat multe persoane care m-au influențat și au contribuit la schimbarea mea. Unele nici n-au aflat vreodată că am rezonat într-atât încât să îmi umple viața. De la cadre didactice, la oameni cu care m-a adus viața împreună și chiar colege de cămin sau clasă. Pe toți îi port în suflet și rugăciune.

M.P.: Care este secretul legat de realizările și proiectele dumneavoastră, pe care le derulați în număr foarte mare? De ce credeți că ați reușit?

M.H.: Secretul reușitei în campaniile pe care le derulăm se datorează chiar acestor conjuncturi pe care le-am trăit eu. Nu trebuie să îmi închipui cum e pentru că am trecut prin toate - foame, boală, umilință, sărăcie, neputințe, abandon etc. Nimeni nu îi înțelege pe cei aflați în situații grele de viață mai bine decât mine. Eu am călcat pe-acolo. Apoi transparența și implicarea directă a donatorilor în proiectele noastre sunt iar un atu.

M.P.: Cât de important vi se pare ca oamenii să fie în permanentă conexiune și să împărtășească povești, experiențe, să ajute?

M.H.: Conectarea la realitate, la viața adevărată, empatia, noblețea, generozitatea sunt virtuți. E nevoie de povești împărtășite. Eu primesc adesea mesaje în care oamenii îmi spun că i-am inspirat într-un fel sau altul. Experiențele împărtășite ajută teribil. E știut faptul că am învins cancerul. Fără să exagerez, zeci de oameni nu au renunțat la a lupta cu această maladie, citind povestea mea și răspunzând la întrebări care-i

frământau.

M.P.: Ce v-a făcut puternică? Viața, boala, familia, traumele?

M.H.: Puternică m-au făcut toate câte mi-au fost date să le trăiesc. E ca un amalgam. Fiecare lucru greu sau urât, a tăiat și apoi mi-a șlefuit colțuri din mine. Unghere. Am devenit stâncă.

M.P.: Ce le puteți transmite celor care spun "nu pot" sau care nu cred în forța lor?

M.H.: Nu există „nu pot”. Întotdeauna este o variantă, un drum, o cărare, un firicel. De multe ori, e chiar în noi, într-o stare latentă. Totul e să nu renunțăm și să avem încredere că orice pe lume are rezolvare. Dacă nu acum, azi, sigur mâine.

M.P.: Ce părere aveți despre mediul ONG din România?

M.H.: Noi avem câteva colaborări cu alte ONGuri care ne ajută să facem mai mult. Doar că la noi a voluntaria nu este totuna cu ce e în alte țări unde asta se face din școală. Dar rămânem optimiști. Deja copiii voluntari ai asociației „Maria Holtzhauser” fac lucruri foarte frumoase. În rest, o comunicare mai bună cu autoritățile locale nu ar strica. Și o recunoaștere că noi reușim să facem mult bine acolo unde e nevoie de noi.

M.P.: Este soțul dumneavoastră, Sorin, "sufletul pereche"? Credeți că este recompensa dvs?

M.H.: Da, Sorin este sufletul meu pereche. Și eu așa cred că este recompensa și cadoul pe care mi l-a hărăzit Domnul după atâta amar, greu și suferință.

M.P.: Credeți că aveți "Dumnezeul" dumneavoastră?

M.H.: Da, Dumnezeu lucrează prin oameni așa că am unul dintre aleși alături.

M.P.: Cum putem împărți viața profesională cu cea personală?

M.H.: La noi e în devălmășie. Nu se termină una și începe cealaltă ci se completează reciproc. Voluntariatul a deveni modul nostru de a trăi, în rest existăm. Suntem voluntari, fără pauză, 24 de ore din 24. Ne mai împotmolim câteodată dar ne ridicăm de îndată la prima nevoie a cuiva.

M.P.: Cum arată o zi din viața dumneavoastră, astăzi?

M.H.: O zi din viața mea, a noastră este plină. Nu funcționăm unul fără celălalt și facem totul împreună. Ținem cont de celălalt și încercăm să le rezolvăm pe toate. Ne încheiem întotdeauna ziua, ca fiind ultima.

M.P.: Spuneți-mi dacă regretați până acum vreun lucru pe care ați vrut să îl faceți și nu l-ați făcut?

M.H.: Da, regret câteva lucruri pe care nu le-am făcut la timp sau le-am făcut superficial. Să petrec mai mult timp cu fiicele mele, mai ales că niciuna dintre ele nu mai locuiește în țară. Regret că nu am devenit

regizor (era visul meu). Paradoxal, regizez din umbră atâtea lucruri dar... Am stat în relații nepotrivite cu oameni alături cu care nu rezonam și nu am avut puterea să mă retrag.

M.P.: Dacă v-ați întâlni cu dumneavoastră, adolescenta de 18 ani, ați fi mulțumită? I-ați îndeplinit dorințele, visurile?

M.H.: Maria, adolescenta de 18 ani, nu a putut să viseze. A venit din Fălticeni în București și fiecare zi a devenit o luptă pentru supraviețuire. Nu am avut altă dorință decât să rămân în toate mințile și să pot găsi un drum drept.

M.P.: Vă rog la final să le lăsați cititorilor un motto sau un gând, care credeți că v-a influențat destinul?

M.H.: Cu cât avem mai puțin, cu atât dăm mai mult. Pare absurd dar aceasta este logica dragostei, spunea Maica Teresa, una dintre eroinele mele. Așa că vă îndemn să dăruiți. Este terapie pentru suflet!

Aceasta este Maria Holtzhauser. O carte deschisă, un om puternic, optimist, cu vise și dorințe, o combinație între OM, voluntar, model, mentor, soție și părinte. Sunt multe de spus, dar vă las să citiți acest interviu ca să puteți cunoaște un om fascinant și o femeie puternică.

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

Maria Petrescu

*Independența
prin Cultură*